

Super Holland Kruiser

HET BLOED KRUIPT...

VAN DE NAAM
GAAT MENIG WATER-
SPORTHART SNELLER
KLOPPEN: VAN LENT,
DE BEROEMDE JACHT-
WERF OP KAAGEILAND.
OOK JOLANDE VAN
LENT KAN HET NIET
ONTKENNEN: DAT WAT
OPA CEES BOUWDE EN
OPBOUWDE ZIT DIEP.
OOK ZIJ MOEST ERAAN
GELOVEN.

Op een mooie dag met al even zo mooie Hollandse luchten stappen we aan boord bij Jolande van Lent en haar man Herman Wamelink. We zijn op Kaageiland, Jolandes geboortegrond. De werf is enorm gegroeid, eigenlijk uit z'n jasje, maar haar ouderlijk huis staat er nog, zij het verbouwd. Jaren geleden zag het kleine meisje Jolande op werkdagen 's ochtends een grote schare werf-arbeiders de veerpont nemen. Van Buitenkaag naar het eiland en dan fietsend door naar de werf. Jolande: "Vader zei dan dat hij naar de zaak ging. Dus die mensen daar, dat moesten dan de 'zakers' zijn." Heel onschuldig was het, net als haar taak van bloemenmeisje bij tewaterlatingen. Filmsterren en vrouwen van oliesjeiks, Jolande zal hen vast de hand geschud hebben. Zelf doet ze er vrij luchtig over, ze is al twintig jaar uit de watersport. Maar de watersport is nog niet uit háár. Ondanks de nuchterheid sluimerde er ergens iets, een stille wens. "Zo'n drie jaar geleden kwam deze naar de oppervlakte", zegt ze.

In 2015 wordt Jolande gevraagd om zitting te nemen in de Feadship Heritage Fleet, de club van eigenaren die sinds enkele jaren actief is als platform voor de oudere schepen van de First Export Association of Dutch Shipbuilders. Voortrekkers bij de oprichting van Feadship in 1949 waren de families Van Lent en De Vries, inmiddels uitgegroeid tot Royal Van Lent Shipyard en Koninklijke Scheepswerf De Vries. Vele jaren later geeft Jolande bijna als vanzelfsprekend haar antwoord aan de Heritage Fleet. Historisch besef was er al wel, maar door haar werkzaamheden in de historische commissie van de club groeit het besef dat grootvader Cees toch wel iets heel moois heeft neergezet. Daar moet op gepast worden en daarbij hoort een goede documentatie. Jolande: "Voor dit laatste zijn we veel dank verschuldigd aan Nico Verhaar, voormalig timmerman op de werf. Hij bleek een heel goede archivaris." Geheel in de pas met de activiteiten binnen de club van eigenaren groeit ook bij Jolande de wens om zelf een oude Van Lent te bezitten.

Casco op Marktplaats

Het lijkt vlot te gaan, nog datzelfde jaar wordt een oud Van Lent-casco gevonden. Al evenzo snel blijkt dat deze er niet best aan toe was, waarmee de koop niet doorgaat. Jolande

*Dankzij de
Heritage
Fleet
groeide het
besef van
opa's werk*

Mooi-weer-varen over fraaie Hollandse wateren, dat is de bedoeling van Jolande van Lent en Herman Wamelink. Op die behoefte werd de refit afgestemd.

Nu nog een gesloten stuurhuis van hout en later van staal. Beide gingen ze eraf.

Technische gegevens

Lengte over alles	10,00 m
Breedte	2,88 m
Diepgang	0,80 m
Bouwjaar	1956
Herbouw	2017
Bouwnummer	555
Ontwerp en bouw	C. van Lent
Refit	Willem Nieland & Boelen Marine

Grootvader Cees van Lent in actie met een strooklat en tekenloden. Ontwerpen met een flinke sigaar, gewoon in z'n woonhuis direct aan de Kaag.

Na twintig jaar 'eruit' is Jolande terug op het water, terug op een Van Lent. Waarmee een lang sluimerende droom uitkomt.

Alsof het altijd al zo was: een harmonieus geheel van gebogen lijnen.

Een vrij steile boeg, een houten deklijst en een geusje van Fead-ship - veel charmanter zal het niet worden.

"Het schip moest niet alleen maar een varend monument worden"

"Een witte romp en een strak gelakte opbouw: ijzersterk en tijdloos"

vertelt: "In de zomer van 2016 is het raak, op Marktplaats vonden we een Van Lent in Lobith, een Super Holland Kruiser. Nu is het verhaal natuurlijk op z'n mooist als ik zou vertellen dat we een oud halfvergaan schip voor de poorten van de hel hebben weggesleept, maar dat was niet zo. Eigenaar Robert Both was al lange tijd bezig het jachtje in originele staat terug te brengen, een langdurig renovatieproject. Tien jaar had Both ervoor gereserveerd en na negen jaren nam hij een pauze. Hij had goed werk gedaan. Toen we het casco in Lobith bekeken bleek het in vrij goede staat en ook goed geconserveerd. Maar Robert zelf was er klaar mee, zijn pauze duurde vier jaar waarna hij het schip te koop zette. Het project duurde hem uiteindelijk net iets te lang."

Nog diezelfde zomer van 2016 verwisselt het schip van eigenaar en kunnen Jolande en haar man Herman op zoek naar de juiste personen voor het vervolg: een grondige refit, eigenlijk een herbouw. "Via m'n neef Arthur komen we uit bij ontwerper Willem Nieland", zegt Jolande. "Deze ontwerper zou van één meter één meter twintig kunnen maken. Die moesten we hebben." Nieland krijgt de tekeningen van opa Van Lent tot z'n beschikking, maakt voorstellen en al zoekend vinden ze een werf waarmee het klikt: Boelen Marine in Hardinxveld-Giessendam.

Een brug naar onze eeuw

Het schip heeft op dat moment al meerdere namen gehad: *Marco*, *Aagje* en *Baran*. Ook is het schip niet meer in originele staat. De achterkajuit is eerder al verdwenen en het stuurhuis is inmiddels uitgevoerd in staal. Het doel van de vorige eigenaar was het schip terug te brengen naar zijn oorspronkelijke staat in 1956, uit respect voor z'n oorsprong. En laten het nu net Jolande en Herman zijn die breken met die gedachte. Wat hen betreft moet het niet alleen een monument worden, ze willen er ook actief mee gaan varen. En dus aansluiten bij een moderne manier van varen. Geholpen door Willem Nieland moet het schip een brug slaan van de twintigste eeuw naar de onze. Jolande: "Elk Van Lent-schip is uniek, ook Super Holland Kruisers zijn per stuk anders dan de andere SHK's. Ons schip bijvoorbeeld is relatief smal. Het was uitgevoerd met een gesloten stuurhuis en een achterkajuit. Maar", vervolgt ze, "volgens ons is open varen dé manier van varen die past bij vandaag de dag en bij ons. En dus zat een stuurhuis niet in de plannen. De stuurstand is wat ons betreft volledig open en de kuip groot, dus moest deze worden doorgetrokken tot aan het achterdekje. Zonder pardon ging het hele stalen stuurhuis eraf. En de rest van de opbouw

ook." Jolandes man Herman glimlacht voorzichtig.

We gooien de landvasten los, het wordt tijd voor een rondje over de Kagerplas. Jolande manoeuvreert boeg en hek van de steiger en al snel varen we door het prachtige Hollandse landschap richting Warmond. Open varen, zonnig en een verkoelend windje in gezicht en haren. Herman: "Dit is dus wat we bedoelen, hiervoor is dit schip geschikt gemaakt. Mooi-weer-varen, in de meest positieve zin van het woord." Inderdaad, zo'n dag als deze wil je en zulke dagen kun je het goed volhouden. "Het schip is nog maar een jaartje klaar en behalve de Kaag hebben we Overijssel en Noord-Holland alweer op zak. Deze zomer volgt Friesland", lacht Herman erbij. Een geboren watersporter is hij niet, maar toen hij Jolande leerde kennen wist Herman al snel dat dit varen wel eens de mooie consequentie zou kunnen zijn. Zo te zien heeft hij er geen enkele moeite mee. Dat het schip ook echt voor het gebruik herbouwd werd, zien we ook aan de motorkeuze: adieu oude Thornycroft, welkom nieuwe Yanmar.

Strak gelakte opbouw

De hele opbouw eraf lijkt een radicale breuk met het verleden, maar dat ligt genuanceerder. Jolande: "De hele *superstructure* was al niet meer origineel en door de vorige eigenaar uitgevoerd in staal." Het aloude fenomeen GSAK (gesloten stuurhuis, achterkajuit) sneuvelde dan wel, feit is ook dat de oorspronkelijke opbouw was uitgevoerd in hout en dat wilde het stel wél graag terug. "Een witte romp met daarop een strak gelakte houten opbouw blijft nu eenmaal een ijzersterke, tijdloze combinatie", aldus de Van Lent-telg. "De bovenbouw is uitgevoerd in teakhout, waarvoor we extra lange teakdelen moesten bemachtigen. Met lange delen uit één stuk konden vingerlassen achterwege blijven, wel zo mooi. Ook de kuipvloer is uitgevoerd in massief teak. Voor het kajuitdak is meranti gebruikt, terwijl de betimmering binnen z'n klassieke roots terugkrijgt met mahonie, hier en daar bewust uitgevoerd in twee kleuren."

Volgens Jolande liep het project heel vlot. "Het was een boeiende, maar ook een spannende ervaring. Want

Een tot in de puntjes netjes uitgevoerde betimmering. Uitgevoerd in mahonie en toch een licht interieur, dankzij veel glas en het lichte plafond over de gebogen opbouwspanten. Over de kleur van de kussens binnen is Jolande heel duidelijk: "Blauw en niet anders."

Jolande: "Open varen past bij vandaag de dag en het past bij ons."

*"We kozen
voor de
naam
Margo, als
eerbetoon
aan oma"*

Nieland gebruikte dan wel de oorspronkelijke tekeningen van m'n grootvader, maar de aansluiting met het heden moest nog wel gemaakt worden. Herman: "De *renderings* van Nieland lieten zien hoe het zou worden, maar in het echt is het toch altijd net even anders dan op papier." Het resultaat blijkt goed te passen op de oude romp en is bovendien zeer vakkundig uitgevoerd door de werf. Een voorbeeld van de juiste geometrie zien we aan dek. De gebogen bovenrand in de frontramen van het windscherm

is in goede harmonie met de geometrie van de ruiten in de voorzijde van de opbouw. En een opengeschoven gordijntje van de zijruiten heeft een eigen plaatsje in een hiervoor uitgedachte koof. Over de refit is nagedacht, waarna deze met liefde is uitgevoerd.

Slijpwerk

Behalve het houtwerk zijn het ook de sieraden aan dek die het schip afmaken. Het klassieke dekbeslag werd opnieuw verchromd, op het voordek kwam een Feadship-geusje en zelfs de drinkglazen zijn voorzien van mooi slijpwerk. Het meest eigenwijze detail vinden we bovenaan de voorsteven. Als kind vond Jolande het al vreemd: waarom toch een zeiljacht in het logo op het briefpapier van de werf? Die bouwden ze toch niet (wat de werf overigens wel deed)? Om vooral ook zelf niet te puriteins te zijn, zondigt Jolande tegen het oude gebruik. Het Neptunus-embleem op de boeg van bouwnummer 555 zou eigenlijk moeten zijn uitgevoerd in rood; blauw was voorbehouden aan de oudere Van Lents. En dus kiest Jolande heel eigenwijs... voor blauw.

Geheel in tegenstelling met Neptunus' voorkeuren heeft deze Super Holland Kruiser al diverse naamswisselingen meegemaakt én doorstaan. En er zou een nieuwe naam volgen, die van een vrouw. Omdat opa Cees altijd toch wat meer aanwezig was dan Jolandes bescheiden oma Margo, was het een goed moment om dat evenwicht enigszins te herstellen. Om oma postuum wat meer op de voorgrond te zetten. Jolande: "Het schip *Margo* werd herdoopt in mei 2017, met een flinke slok Kaagwater als plengoffer voor Neptunus. Toch weer een beetje spannend zo'n tewaterlating. Maar wat lag ze daar mooi." 🙏